

Những Người Vui Tính

Nguyễn Nhật Ánh

Tôi phóng xe như bị ma đuổi, trực chỉ tới chợ An Đông. Kim đồng hồ trên tay tôi chỉ ngay con số 5 càng khiến lòng tôi như bị lửa đốt. Kiểu này coi bộ nguy to. Hồi sáng trước khi đi làm, vợ tôi dặn tôi đúng bốn giờ chiều ghé chợ đón cô ta về, vậy mà mãi cà phê cà pháo với mấy đứa bạn tôi quên bồng đi mất, đến khi sức nhớ ra thì đã trễ cả tiếng đồng hồ. Tôi dừng xe trước cổng chợ, ngóng mỗi con mắt nhưng chẳng thấy bóng vợ tôi đâu. Tôi đứng lơ ngơ một hồi, nửa muốn đạp xe về nửa muốn ráng đợi. Biết đâu chiều nay cô ta chẳng về nhà lâu hơn mọi bữa. Nghĩ vậy nên tôi cứ đi tới đi lui lóng ngóng trước cổng chợ, không dám bước đi đâu xa, sợ cô ta ra mà không tìm thấy tôi thì có nước chết! Tới khi đồng hồ chỉ sáu giờ thì tôi biết rằng có đợi nữa cũng vô ích, rằng vợ tôi đã về nhà rồi và rằng cô ta đã cuốn bộ. Tôi biết chắc điều đó bởi một là vợ tôi rất tần tiện, hai là cô ta không bao giờ đi xích lô trên những chặng đường mà đôi chân con người có thể chinh phục được. Tôi phóng vội về nhà, gió thổi vù vù bên tai, tim đập thình thịch trong ngực. Tôi vừa đạp xe vừa nguyền rủa mình thậm tệ: đồ hứa lèo, đồ thất tín, đồ vô dụng và hàng lô những lời tương tự khác, lòng hoang mang nghĩ đến những điều đang chờ đợi tôi ở nhà.

Vừa vô tới cửa, tôi gặp ngay thẳng con tôi:

- Mẹ về chưa con?
- Mẹ về rồi!
- Mẹ đang làm gì thế? - Tôi tiếp tục thăm dò.
- Mẹ đang thái mỡ trong bếp.

Tôi bước rón rén xuống bếp, trên môi nở sẵn một nụ cười biết lỗi. Nhưng vô ích, vợ tôi ngồi thái mỡ không ngẩng mặt lên mặc dù tôi cố ý tạo ra những tiếng động lịch kịch để báo hiệu cho cô ta biết.

Không biết làm sao, cuối cùng tôi đành cười giả lả:

- Chiều nay công chuyện bù đầu, không cách gì rút ra mà đi đón em được...

Im lặng. Vợ tôi hình như không nghe câu nói của tôi.

- Đến khi anh tới chợ thì em về mất rồi ...

Vẫn im lặng.

Túng quá, tôi bèn ngồi xuống quàng tay qua vai vợ tôi, giọng năn nỉ:

- Thôi cho anh xin lỗi ghen!

Vợ tôi hất mạnh tôi ra. Vì bất ngờ, tôi loạng choạng thiếu điều chổng cẳng lên trời. Thú thật chưa bao giờ tôi thấy vợ tôi mạnh đến thế.

Tôi lồm cồm bò dậy, vừa thẹn vừa tức. Tôi dòm quanh quất, tính làm một việc gì đó cho hả giận.

Dòm vô lu nước, thấy lu nước cạn róc, thế là tôi dùng dùng xách hai chiếc thùng chạy thẳng ra phòng-tên đầu đường. Sức tôi vốn yếu, bình thường thì tôi xách mỗi bên nửa thùng. Nhưng đang cơn bực, tôi vịn nước đầy cả hai thùng rồi ì à ì ạch xách về nhà, vừa đi vừa thở hổn hển. Tôi đổ nước vô lu âm âm, cố ý cho vợ tôi biết sự bực dọc của mình. Nhưng cô ta vẫn không thèm ngó, cứ cắm đầu cắm cổ thái mỡ, lại còn thẳng tay ném mỡ vô chảo bôm bốp y như ném vô mặt tôi không bằng. Tôi giận càn hông nhưng chẳng biết làm gì ngoài cách khua thùng thiếc âm ỉ. Vợ tôi vẫn phớt lờ, mặt lạnh như tiền.

Xách tới đôi nước thứ ba thì tôi trượt chân té một cái "oách" giữa đường. Thằng con tôi đang đi theo hộ tống, thấy vậy bèn chạy vù về nhà. Trong khi đó thì tôi không thèm đứng dậy mà cứ nằm "ăn vạ" ngoài đường. Trong thoáng mắt, vợ tôi hốt hơ hốt hải chạy ra. Thấy vẻ mặt thất sắc không còn chút máu của cô ta, tôi nở từng khúc ruột và cố tình lim dim mắt ra cái điều sắp chết đến nơi.

Vợ tôi cúi xuống đỡ tôi dậy, miệng lắp bắp:

- Trời ơi, có sao không anh?

Tôi "ú ớ" nói không ra tiếng.

- Đã biểu xách lưng lưng thôi, ai mượn xách đầy chi cho té không biết!

Tôi không nói không rằng, cũng không thèm nhìn vợ, chỗi tay ngồi dậy một cách khổ sở.

- Để em địu anh về.

Vợ tôi vừa nói vừa quàng tay qua người tôi. Tôi liền hất mạnh tay cô ta một cách thô bạo. May mà cô ta không ngã. Rồi trước cặp mắt van lơn của vợ tôi, tôi cúi xuống xách hai thùng nước đi cà nhắc về nhà, mặt mày băng giá.

Khi xách thùng quay ra, tôi gặp vợ tôi đi vào. Nhìn cô ta chạy xuống bếp với dáng đi thiếu nã, tôi hơi xúc động nhưng nhất quyết không chịu nhượng bộ. Tôi nhủ thầm: Hơi đâu, cứ chịu thua hoài, cô ta được thể làm tôi!

Tôi chưa vịn vôi nước máy thì thằng con tôi ở đâu chạy ào tới, miệng la bài hãi:

- Ba ơi ba, mẹ đứt tay chảy máu tùm lum ở nhà kia!

Tôi cuống lên, vội chụp lấy đôi thùng rỗng, ba chân bốn cẳng vọt về nhà.

Tôi phóng vô bếp như một cơn lốc. Vợ tôi đang ngồi cúi mặt trên tấm thớt, tay này nắm chặt tay kia có vẻ đau đớn lắm.

Thấy vậy, tôi càng quýnh quáng:

- Trời ơi, có hề gì không em? Đứt chỗ nào đưa cho anh coi!

Tôi vừa cầm lấy tay vợ tôi thì cô ta la lên:

- Trời ơi đau! Đừng đụng vô người em!

Nhưng không đụng vô người cô ta làm sao được! Thế là mặc cho vợ tôi kêu la, tôi vẫn cúi xuống bế thốc cô ta vô giường nằm. Xong, tôi lục lọi ngăn tủ lấy ra nào là bông băng, thuốc tím, thuốc đỏ. Tôi bê tất cả lại giường và cúi xuống trên những ngón tay của vợ tôi, hấp tấp hỏi:

- Đau ? Đau ? Chỗ nào đau ? Chỉ anh băng cho!

Vợ tôi không trả lời vì bận rên rỉ nhưng ngón trở tay phải thì chỉ vào ngón trở tay trái. Tôi quan sát thật kỹ, thấy trên ngón tay có một vết sưng lờ mờ không biết là sâu hay nông nhưng nhìn vẻ mặt nhăn nhó của vợ tôi thì chắc là sâu lắm, không khéo thì đứt rời ngón tay ra nữa không chừng. Sau khi rửa bằng thuốc tím, tôi bôi thuốc đỏ lên ngón tay vợ tôi rồi buộc chặt lại sau khi lột một lớp bông dày.

Xong, tôi lấy gối kê dưới cánh tay vợ tôi và dặn:

- Thôi, em nằm nghỉ đi, để anh thái mớ cho!

Vợ tôi mặc dù đau đớn vô cùng nhưng vẫn cố lên tiếng ngăn cản:

- Thôi, anh cũng nằm nghỉ đi! Khi nãy em thấy vai anh bầm tím, chắc đau ghê gớm lắm!

Tự dưng tôi rơm rớm nước mắt:

- Ủ, hình như xương vai anh bị nát rồi thì phải! Đau dễ sợ!

Và tôi nằm vật xuống đi-văng, cảm thấy mình bị hoạn nạn không kém gì vợ.

Trong lúc vợ chồng tôi đang chìm vào cơn đau thập tử nhất sinh như thế thì cả hai bỗng nghe tiếng lạch cạch dưới bếp, không biết là tiếng gì.

Tôi quát to:

- Cái gì lịch kịch dưới bếp đó bây ?

- Con đang thái mớ! Hai chiến sĩ bị thương rồi thì chiến sĩ thứ ba phải tiếp tục công việc chớ! - Tiếng con tôi vọng lên.

Trời, té ra ông chiến sĩ Điện Biên nhà tôi.

Vợ tôi vội vùng ngay dậy:

- Thôi, thôi, không ai mượn! Con để đó cho mẹ!

Và vợ tôi ba chân bốn cẳng chạy vù xuống bếp, không có vẻ gì là một người sắp sửa đứt lìa ngón tay cả.

Tôi vội vàng chạy theo vợ tôi và níu áo cô ta:

- Em lên nằm nghỉ đi! Em đang đau mà! Làm sao làm việc được!

Vợ tôi mỉm cười:

- Không sao đâu! Bị trầy da có chút xiu, ăn nhăm gì!

Không ăn nhăm gì thì thôi! Tôi liền chop lấy đôi thùng thiếc.

- Thôi, thôi, anh lên nằm nghỉ đi! Xương vai anh gần nát mà còn xách với xiếc! - Vợ tôi kêu lên.

- Nát đâu mà nát! Té sơ sơ nhăm nhò gì!

Tôi cười hì hì và xách đôi thùng bước ra khỏi nhà.

-1984-

Nguyễn Nhật Ánh